

JEZEBEL EN IK

(Me and Jezebel)

Blijspel in twee bedrijven

door

ELIZABETH L. FULLER

vertaling

Maja Reinderman

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **JEZEBEL EN IK – ME AND JEZEBEL** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ELIZABETH L. FULLER**, vertaling **Maja Reinderman** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1992 by Elizabeth L. Fuller

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **2** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,

Telefoon (03)3.66.44.00,

E-mail: bestellen@toneelfonds.be en Website: www.toneelfonds.be.

Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONEN:

LIZ

BETTE (dame of heer)

DECOR:

De woonkamer van Elizabeth en John Fuller. Het is een gezellige kamer; balken aan het plafond, verweerde houten betimmering en gepleisterde muren. Er is een stenen façade die een cottage suggereert.

Linksvoor is een keuken in de stijl van een taveerne, met een buffetkast van hetzelfde verweerde hout. Langs de wand, links, staat een koelkast met daarop een kindertekening geplakt. Een bar scheidt de keuken van de kamer. Op de bar staat een telefoon. Er staan twee barkrukken.

Rechtsvoor, op een platform, is een logeerkamer. Er staat een klein bureautje met een stoel. Boven op het bureautje staat een antieke lamp. Links van de laatjes staat een passpiegel. Meteen achter het bureautje staat een eenpersoonsbed. Links van het platform is de plek voor de kinderen met een kindertafeltje, kinderstoeltje en bakken overvol kleurig speelgoed, baseball handschoen, bat enz.

Middenachter staat een bureau met stoel. Op het blad liggen stapels papieren en boeken.

Middenvoor staat een tweepersoonsbankje met diverse kussens in landelijke stijl. Daarvoor staat een antiek kastje dat dienst doet als koffietafeltje.

Het geheel, de woonkamer, keuken en verhoogd platform (logeerkamer), ademt de sfeer uit van een cottage in New England (zes staten in het noordoosten van de Verenigde Staten van Amerika), met paardentuig, tinnen kroezen, een paar jachthoorns — alles behalve Goudse pijpen.

Langs de wand, rechts, staan boekenkasten gevuld met boeken.

EERSTE BEDRIJF

(ALS HET DOEK OPGAAT zit Liz Fuller op een kruk aan de keukenbar. Ze draagt een geelbruine broek, een crèmekleurige nette blouse en een tweed mouwloos vestje. Ze is gekleed in "country" stijl)

LIZ: *(tegen het publiek)* Goedenavond. Ik ben Liz Fuller. Ik ben zo blij dat u hier allemaal kon komen. Welnu, ik ben getrouwd, moeder en schrijfster. En ik wil u een *waar* verhaal vertellen over iets dat *mij* overkwam. Het gaat over de tijd dat Bette Davis bij mij thuis kwam eten en hier introk. Of zoals mijn man John zei: "Margo Channing kwam dineren en Baby Jane bleef ontbijten." Waarschijnlijk vraagt u zich af hoe het kwam dat Bette Davis bij mij thuis kwam dineren. Het begon allemaal in de zomer van 1985. Ik was in de supermarkt in Westport, Connecticut, en kwam daar een oude vriendin tegen, Robin Brown. Van het een kwam het ander en ik vertelde haar dat mijn man John en ik die avond een kippetje zou gaan grillen en ik zei: "Kom gezellig mee-eten." Robin vroeg of ze haar gast mee mocht brengen — een jeugdvriendin. Iemand die ze vijftig jaar eerder op het strand van Maine had ontmoet. U raadt het al. Bette Davis. Dus om zeven uur precies ging de deurbel. Daar stond de First Lady van het Witte Doek, op de stoep van mijn kleine cottage in New England. Ze hield een pot bonen in tomatensaus in haar ene hand en een sigaret in de andere. Eerst herkende ik haar niet eens. Ze zag er veel brozer uit dan ik verwachtte. De beroerte had haar tol geëist. Maar zodra ik haar in de ogen keek was er geen twijfel mogelijk wie zij was. Haar ogen. En die stem. En de manier waarop ze haar sigaret vasthield. En een haaltje nam. Net als in de film. Ik wilde dat mijn eerste woorden tegen de legende heel diepzinnig zouden zijn. *(stilte)* In plaats daarvan zei ik: Gossie, Miss Davis, ik ben dol op bonen in tomatensaus." Waarna zij de pot bonen naar me toe schoof en antwoordde: "Haalt-al-het-vet-uit-je-lijf." Bij het toetje had ik eindelijk genoeg moed verzameld om een praatje te maken. "Miss Davis, ik heb onlangs gelezen dat u een sterrenrol in de nieuwe tv-serie, *Hotel*, van Aaron Spelling gaat spelen. Doen er nog andere sterren mee?" Ze nam een ontzaglijke trek aan haar sigaret en zei: "Darling, er zijn geen andere sterren!" Dus nu zult u willen weten hoe het van dineren

tot logeren kwam. Het begon allemaal met een telefoontje de volgende dag. *(de telefoon gaat. Liz neemt op)* Hallo.

BETTE: *(achter het toneel)* Darling, met Bette Davis.

LIZ: *(geschokt en opgewonden)* O, hallo Miss Davis.

BETTE: *(achter het toneel)* Wat-een-verrukkelijk-dineetje. Ik zit nog steeds vol. De bosbessentaart was heerlijk.

LIZ: Net als de bonen in tomatensaus.

BETTE: *(achter het toneel)* Je-bent-een-goede-gastvrouw. Ik heb zo genoten van die enige anekdotes die John vertelde over zijn avonturen in Afrika. Stel je voor, kamelenmelk drinken. *(kort lachje)* Nu, darling, ik heb dit nog *noooooit* in mijn leven aan iemand gevraagd, maar ik zit echt omhoog. Er is een hotelstaking in New York. En Robin stelde voor dat ik jou belde. Robin moet plotseling voor een noodgeval naar Maine vertrekken. En ik vraag me af of ik een nachtje bij John en jou kan blijven—mogelijk twee?

LIZ: *(verrast)* Natuurlijk, Miss Davis.

BETTE: *(achter het toneel)* Ik zal niet in de weg lopen. Ik weet dat jij en John drukbezette schrijvers zijn.

LIZ: We schrijven geen 24 uur per dag.

BETTE: *(achter het toneel)* De limousine zal me morgen rond het middaguur brengen.

LIZ: Dan staat de lunch voor u klaar.

BETTE: *(achter het toneel)* Je bent heel vriendelijk. Een stevige matras is altijd een traktatie. *(klik)*

LIZ: *(tegen het publiek)* En ze hing op. Vijf minuten later belde Robin. Ze gaf me instructies over wat ik wel en niet moest doen. Het werd niet van ons verwacht dat we voor de hand liggende dingen zouden bespreken, zoals: "Tjee, Bette, het ziet er uit dat het gaat regenen vandaag." Of: "Wat een heerlijke, zonnige dag." Ze gruwte van prietpraat. Eens even kijken - Robin zei dat we niet moesten vragen naar haar gezondheid, eerdere huwelijken, films die geflopt waren, medeacteurs en -actrices - boven aan de lijst stond Crawford - en *wat* we ook zouden doen, geen woord over het schandalige boek dat haar dochter net over haar geschreven had. Ik wachtte tot de avond voor ik John het nieuws vertelde. Na zijn tweede Martini zei ik: "Darling, je zult nooit willen geloven wie hier de nacht komt doorbrengen. Ben je er klaar voor? Bette

Davis. Misschien blijft ze zelfs twee nachtjes." En John zei alleen: "Liz, dat is niet leuk. Daar moet je geen grappen over maken." De rest van de avond riep hij steeds: "Liz, waarom ons huis? Waarom-ons-huis?" De volgende dag riep hij dat nog steeds toen de verlengde limousine onze oprit vol kuilen en gaten op kwam rijden. Toen de chauffeur het portier opende was het eerste dat ik zag een sigaret in een zwart gehandschoende hand. *Typisch Bette Davis.* Ik wachtte op haar bij de voordeur. Maar ze stapte uit de limousine, liep achterom, bekeek de rivier, draaide zich toen om en gooide de tuindeuren open.

(Bette komt op door de tuindeuren. Ze draagt een chic zwart jurkje, zwarte pumps, zwarte kanten handschoenen en een klein zwart hoedje. De enige versiering op de jurk is een groep kleurige knoopjes in de vorm van een hart of een witte gardenia. Het geheel ziet er zeer elegant uit. Er klinkt muziek)

BETTE: *(spreidt haar armen in verrukking)* Wat een schattig huisje!

LIZ: *(enigszins blozend en opgewonden steekt ze een hand uit)* O, Miss Davis, John en ik vinden het zo enig dat u komt logeren.

BETTE: Er moet wat aan die kuilen en gaten in de oprit gedaan worden.

LIZ: Dat zullen we meteen doen. Miss Davis, ik dacht dat als u het huis bij daglicht zou zien u wel zou zeggen: *(ze doet een overdreven imitatie)* "Wat-Een-Dump!"

BETTE: *(duidelijk geërgerd)* Jeminee! Ik ben het zo zat dat mensen die kreet verkeerd uitleggen. Ik *riep* niet Wat-eeen-dump! *(ze overdrijft die kreet)* Ik mompelde alleen een beetje in mezelf, wat een dump. Het was alleen maar een weggooi tekst! *(ze doet plotseling weer aardig)* Nou, waar is mijn schattige kamer?

LIZ: *(leidt Bette naar haar kamer)* Ach, het is niet bepaald de Ritz. Maar het is knus.

BETTE: *(verheugd)* Dit doet me zo denken aan mijn huis aan de rivier. Aan de Crooked Mile. Ik ben dol op verweerd grenenhouten betimmering. En oude balken. En die raampjes zoals in een boekwinkeltje van Dickens. *(ze kijkt uit het raam)* Ik heb een tijdje in dat Piggelmee huisje daar ginds gewoond.

LIZ: Ja, dat weet ik. Dat was voordat John en ik hier kwamen wonen.

BETTE: *(breekt Liz af)* Een schattig klein huisje.

LIZ: Miss Davis, er staat een bureautje voor als u wat wil werken. En

daar is een knus leeshoekje. En hierachter vindt u het bed en de badkamer. Boekenkasten vol boeken.

BETTE: (*breekt Liz af*) Jezus, het enige dat nog ontbreekt is Hemingway!

LIZ: (*tegen het publiek*) Ik stak mijn arm door die van John en zei: "Nou, ik heb hier mijn eigen Hemingway."

BETTE: Die man was krankzinnig!

LIZ: Ik vermeed Johns boze blik. (*tegen Bette*) Miss Davis, ik hoop dat het bed u bevalt. De matras is niet al te nieuw.

BETTE: (*overvriendelijk*) Ach darling, maak je geen zorgen over mij. Zolang ik dit tafeltje heb waarop ik aan mijn nieuwe boek kan werken, ben ik tevreden. Ik blijf hier maar twee, drie dagen.

LIZ: (*verrast*) Drie dagen?

BETTE: (*wegwerpgebaar*) Drie, mogelijk vier dagen.

LIZ: (*tegen het publiek*) Drie dagen? Vier dagen? Dat was even schrikken. Wat was er gebeurd met *een*, misschien *twee* dagen zoals ze me over de telefoon vertelde?

BETTE: (*tuurt door het raam naar de rivier*) Darlings, ik denk dat het heerlijk zal zijn om de lunch hier achter op dat houten terras te gebruiken. (*gebaart met haar sigaret*) Aan dat leuke tafeltje met uitzicht op de rivier.

LIZ: (*tegen Bette*) Miss Davis, ik ben bang dat het terras niet al te stevig is.

BETTE: Kind, je oprit zal evenmin een prijs voor goed onderhoud krijgen!

LIZ: (*probeert haar af te leiden*) Ik heb een New Englandse mosselstoofschotel gemaakt.

BETTE: (*vriendelijk*) Prachtig! Alles beter dan die kip.

LIZ: De barbecue kip van eergisteravond?

BETTE: (*bits*) Man, die was nog zo rauw dat het nog bijna kakelde!

LIZ: (*tegen het publiek*) Onze plannen voor de lunch werden plotseling onderbroken door de chauffeur die bij de voordeur aanbelde: "Waar wil Miss Davis haar koffers hebben? De stationcar met haar bagage is zojuist aangekomen." Opnieuw keek John me kwaad aan, alsof ik had moeten weten dat er een apart voertuig met alleen haar bagage erin zou arriveren. De

stationcar was propvol met wat wel de hele inventaris van een Louis Vuitton winkel leek.

BETTE: *(geeft John en de chauffeur aanwijzingen)* Zet die hutkoffer naast de sofa! Hoedendozen moeten daar in de hoek. De kledingzakken moeten opgehangen worden. Laat de Pullmans maar bij de glazen schuifdeur staan. Voorzichtig met die koffer. Jezus, het heeft *Death on the Nile* overleefd. De make-up koffer in mijn badkamer.

LIZ: *(loopt naar de keuken)* Het was lunchtijd. Ik had net een stokbrood in de oven gestopt toen Bette arriveerde.

BETTE: *(loopt naar de keuken)* Mijn dochters boek. Het is net uitgekomen. *My Mother's Keeper*. Al snap ik niet hoe ze aan die titel komt. Want ik was haar *keeper*. Het is net zo erg als dat boek van de dochter van Crawford, *Mommy Dearest*. *(ze smijt het boek op de bar)* Ik wil dat je dit leest! B.D. heeft het me gestuurd. Een cadeautje voor Moederdag! *(Liz is diep onder de indruk, weet niet wat ze moet doen of zeggen)* Wacht maar tot je de opdracht van dochterlief leest. Ze zegt dat ze bidt dat de Heer ook in mijn leven komt. Alsof ik godverdomme nog niet genoeg problemen heb. Mijn kleine meisje heeft het geloof gevonden. Dekfels. B.D. denkt dat ik een heiden ben - een zondaar, God allemachtig!

LIZ: Ik raakte in paniek. Ik wist niet hoe ik Bette moest vertellen dat ik, geheel toevallig, aan het bevalen was van een boek over een wedergeboren gospelzangeres en genezeres, waarvan men alleen weet dat ze Grace heet. Ze ziet eruit als Dolly Parton met zwart haar. En ze zingt over Jezus. Ieder weekend leidt ze enorme bijeenkomsten. Honderden mensen komen opdagen om genezen te worden. En ze geneest niet alleen tijdens die massale bijeenkomsten, steeds wanneer de geest over haar komt begint ze te zingen en doet ze aan handoplegging. Parkeerplaatsen, supermarkten. Huiskamers. Logeerkamers. *(de paniek slaat toe)* Binnen het uur zou Grace volgens afspraak bij *mij* thuis arriveren voor een van onze reguliere interviewsessies. Zodra we geluncht hadden belde ik Grace. *(Liz pakt de hoorn van de telefoon op de bar en kiest een nummer. Een paar seconden later pakt Bette de hoorn op van de telefoon in haar kamer, maar ze hangt niet op als ze Liz tegen Grace hoort praten)* Hai, Grace. Ik ben bang dat ik onze interviewsessies voor een paar dagen moet afzeggen. O, alles is oké. 't Is alleen maar

dat we een logé hebben. Grace, het is Bette Davis. Je weet wel, de Bette Davis. Nee, ze is niet dood! *(als ze dat hoort spert Bette haar ogen wijd open van afgrijzen. Ze legt de hoorn behoedzaam neer)* Ik ben bang dat dat niet mogelijk is. Zie je, haar dochter is een wedergeboren Christen geworden en heeft daarna een schandelijk boek over haar geschreven. Grace, ik zeg het je met klem, Bette Davis is *niet* ontvankelijk voor wat dan ook dat met religie te maken heeft. Grace, ik weet dat de Heer ware wonderen kan verrichten. Maar niet dit wonder. Ook voor jou "De Heer Zij Geloofd". *(Liz hangt op en keert zich naar het publiek)* Ze was al onderweg. Grace geloofde dat ze een Goddelijke Leidsvrouw zou zijn die Bette Davis naar de rivier zou sleuren om haar daar te dopen in de naam van de Heilige Geest. Die twee zijn aan elkaar gewaagd. *(Liz loopt naar de sofa)* Ik zat klem tussen de kaken van de heilige en de heidense.

BETTE: *(ze loopt haar kamer uit naar Liz die op de sofa zit)* Darling, ik verheug me zo op een ontspannend verblijf hier in Connecticut. *(ze gebaart met het puntje van haar sigaret naar het raam)* Het huis daarginds doet me denken aan het Cape Cod huis dat ik in Bel Air had. Ik noemde het *Honeysuckle Hill*. Het stond tussen al die mausoleums, Taj Mahals en gepleisterde crematoria met rode dakpannen en drie meter hoge heggen gesnoeid in de meest belachelijke vormen. *(verdiept in herinneringen)* Ik had in dat huis mijn beroemde shit muur.

LIZ: *(nieuwsgierig. Tegen Bette)* Shit muur?

BETTE: De muur waar ik alle foto's ophing die boven aan mijn shit lijst stonden. Bovenaan de muur langs de trap hing Crawfords smoelwerk. Zij voerde de lijst aan. Daaronder kwam dat van Merrill. Dan Jack Warner. Dan Faye Dunaway.

LIZ: Kwam u wel eens ruimte tekort, Miss Davis?

BETTE: Gottegot, ja! Als dat gebeurde bekeek ik het opnieuw en besloot wie er vervangen kon worden. *(dan richt ze haar aandacht op het voorraam)* Wat is dat daar in hemelsnaam op de oprit?

LIZ: *(tegen het publiek)* Het was Grace. Ze was aan komen rijden in haar zendingsbusje. Het was beschilderd met een scène uit Het Laatste Avondmaal. Op de voorbumper stond: TOETER VOOR JEZUS.

BETTE: *(in paniek)* Jezus, mijn dochter heeft me opgespoord!

LIZ: Grace was nog maar net binnen of ze zei: "Miss Davis, de Heer houdt van beroemde mensen."

BETTE: *(haar ogen vallen er bijna uit. Ze verfrommelt een net aangestoken sigaret in een asbak)* Als de Heer van beroemde mensen hield, had hij me nu een rustige middag gegund.

LIZ: Grace zag dat Bette haar net aangestoken sigaret uitmaakte, keerde zich naar mij en zei: "Halleluja! Toen ik hierheen reed heb ik gebeden voor een wonder. Miss Davis heeft zojuist haar laatste sigaret gerookt!"

BETTE: *(Bette pakt een andere sigaret uit haar zilveren sigarettenkoker)* Missy, je hebt zojuist je goddelijke gave om in de toekomst te kijken verloren.

LIZ: Onverschrokken zei Grace toen: "Miss Davis, ik heb zin om te zingen. Laten we samen zingen." En Grace barstte uit in: *Ik laat mijn licht over u schijnen...*

BETTE: Laat dat licht van je maar ergens anders schijnen. *(keert zich naar Liz)* Elizabeth, jij en ik moeten een boodschap doen. *(Bette richt zich tot Grace)* Tammy Faye Baker, *jij* mag nu je voertuig verzetten.

LIZ: En Grace vertelde Bette dat de Heer bergen kan verzetten.

BETTE: Ik vraag de Heer niet om die verdomde bergen te verzetten. Ik vraag jou die truck met dat Laatste Avondmaal te verzetten.

LIZ: Grace ging weer terug naar haar busje en Bette en ik stapte in mijn oude, roestige Toyota. Mijn auto was een puinhoop. Ik gooide vlug wat Snickerpapiertjes en lege chipszakken weg en haalde een paar blikjes frisdank bij haar voeten weg. Terwijl we zo over de dreven van Connecticut reden, besloot ik dat het tijd was Bette mijn geheimpje te vertellen. *(Liz wendt zich aarzelend tot Bette)* Weet u, Miss Davis, die avond dat u en Robin kwamen dineren, was u zich waarschijnlijk niet bewust van het feit dat John en ik een zoontje hebben. *(Bettes ogen worden groter)* Hij heet Christopher. Het is een engeltje — meestal. O, ik neem aan dat u wel zou zeggen dat men er de handen vol aan heeft. Maar dat is meestal zo bij kleine jongetjes, nietwaar? *(Liz kijkt op haar horloge)* Och hemel, het is tijd om hem op te halen. Miss Davis, zou u het erg vinden met me mee te gaan als ik langs de kleuterschool rijd?

BETTE: Mij een zorg.

LIZ: Christopher zat te wiebelen in zijn kinderzitje achterin. (*Liz draait zich om*) Dit is Miss Bette Davis. Wil je even hallo zeggen? Nee!

BETTE: (*onverwacht hartelijk*) Het is me een genoegen je te ontmoeten, jongeman.

LIZ: Christopher beantwoordde dat door met de punt van zijn schoenen tegen de achterkant van Bettes autostoel te trappen. Met zijn stem als die van een viersterren generaal gaf hij de order: "Breng me naar McDonald's!" "Christopher, als je niet ophoudt met schoppen tegen de achterkant van Miss Davis' stoel, gaan we nooit meer naar McDonald's." "U heeft het beloofd!" Hij gilte en trapte weer tegen de stoel.

BETTE: In godsnaam, breng dat kind naar McDonald's!

LIZ: En Christopher zei: "Mammie, zeg tegen haar dat roken slecht voor haar is."

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

TONEEL
UITGEVERIJ **INK**

“Samenspelen” is ons motto